

[Søren Olesen.]

henlagt under Børneværnet, Socialforsorg eller Sygekasser. Det er et Spørgsmaal, om Tiden ikke er inde til at faa en generel Ordning paa Sundhedsvæsenets Omraade; det forekommer mig nemlig, at der bliver adskillige Huller tilbage, som det vilde være heldigt at faa udfyldt. Man har ikke nogen Kontrol med Børnene før det syvende Aar, og netop i Barnets første syv Leveaar kan det have stor Betydning at have dem under en vis Kontrol. Det er nemlig den Tid, hvor Barnet ikke selv kan gøre noget fra eller til i Sagen; man kan sige, at det netop er den Tid, hvor Barnets Ret i særlig Grad skulde varetages af Samfundet, saaledes at det ikke bliver behæftet med Sygdomme, der kan faa Betydning for Barnets Sundhed og Erhvervs-evne i Fremtiden. Og efter det 14de Aar hører Kontrollen atter op, selv om man naturligvis kan prøve at bevare en Forbindelse med de Personer, som har vist sig at være angrebet af en Sygdom eller være disponeret derfor. Men ellers er det udmærket, at Loven inden for det begrænsede Omraade søger at løse Spørgsmaalet ved Indførelse af Skolelægeordningen. Den forudsætter, som det allerede er nævnt, ogsaa Lægekontrol med Lærere og andre, som er knyttet til Skolen. Ogsaa her maa man sige, at det kun er et meget lille Udsnit af Sundhedsvæsenets Opgaver, der løses ved denne Ordning, for lad os tænke paa alle de Mennesker, der beskæftiges f. Eks. i Levnedsmiddelindustrien og staar i Butikker, hvor der sælges Levnedsmidler — de er ikke under nogen som helst Kontrol. Disse Mennesker kan frembyde en meget større Fare for Smitte end Lærerne i Skolen.

Et andet Omraade, hvor Spørgsmaalet ogsaa bliver mangelfuldt løst, er Indførelsen af Helbredskort. I Lovforslagets § 5 staar disse omtalt. Kortene indføres, naar Barnet kommer i Skolen, ved, at Forældre eller Huslæge udfylder et Skema, og saa bliver der for hvert Barn udfærdiget et Helbredskort. Ved det 14de Aar, naar Barnet gaar ud af Skolen, skal disse Helbredskort ikke tilintetgøres, men overgives enten til Amtslægen eller til et Centralkartotek. Det synes naturligt, at der virkelig blev indført et Helbredskartotek for alle Mennesker i Landet, saaledes at det blev en officiel Ordning. Nu fører enhver Læge og ethvert Sygehus sit eget Kartotek. Men der er jo ikke noget rigtigt Samarbejde imellem dem, saa naar der f. Eks. skal afgives Erklæringer i Anledning af Ansøgninger om Invaliderente eller andre Forhold, er det ofte meget

vanskeligt at faa opsporet alle disse Steder, hvor vedkommende Patient har været behandlet, og faa Udtalelser derfra. Det vilde være anderledes, hvis det var ordnet i Kartoteker for hver Kommune, enten i Forbindelse med Sygekassen eller Kredslægen eller Sygehusene, hvordan det nu kunde ordnes. Saa vilde disse Helbredskort og disse Kartoteker kunne blive virkelig effektive, og saa kunde man videre tænke sig, som det ogsaa har været foreslaaet, at hver Person fik en Helbredsbog. Hvis Lægerne ikke tør betro Folk at kende deres egne Forhold, saa kunde man eventuelt i en saadan Helbredsbog angaaende disse Hemmeligheder, som Lægerne ikke mener at kunne røbe, nøjes med en Henvisning til Kartoteket, saa havde man virkelig løst Spørgsmaalet om Helbredskort og Helbredskartoteker.

Saa er der endelig Samarbejdet mellem Skolelægen og Hjemmet og dettes Læge. Det bliver jo ogsaa lidt indviklet. Det skal gaa gennem disse Sundhedsplejersker, og det vil sikkert ogsaa være nødvendigt, at der bliver et saadant Mellemlid. Skolelægen maa ikke optræde som Læge, altsaa ikke foretage helbredende Foranstaltninger over for Børnene, men det kan vel ikke udelukke, at han har Lov til at give Hjemmene Raad i hvert Fald med Hensyn til Børnenes Behandling, for ellers bliver det Samarbejde, som her omtales, mellem Skolelægen og Hjemmene, jo ikke saa betydningsfuldt, som det gerne skulde være.

Med Hensyn til, om det skal være et Embede, vil jeg gerne sige, at ude paa Landet vil det sikkert ofte have sin Betydning, at de stedlige Læger ogsaa kan fungere som Skolelæger, idet de i Forvejen paa mange Maader har en nær Tilknytning til Hjemmene og er kendt med Forholdene. De vil i Skolen møde de samme Børn, som de allerede har behandlet. Der vil jo spares megen Tid med Hensyn til de Undersøgelser, som de foretager af Børn, de kender allerede fra Hjemmene.

Saa er der det Spørgsmaal til sidst, om der ogsaa vil være Læger nok til at udfylde de Rammer, som gives her i Loven. Jeg har været med til i min Hjemstedskommune at ville have gennemført en Skoletandpleje. Tanken samlede Interesse fra alle Sider, altsaa ikke blot hos Kommunalbestyrelsen og Skolen, men ogsaa Sygekasserne vilde gaa ind for en udvidet Behandling efter Skoletidens Ophør. Det eneste, det strandede paa, var Tandlægen; det var umuligt at skaffe Tandlæge til det. Tandlægeskolen er jo en mærkelig Indretning.